

๑๕

ง ด เ ว้ น จ า ก อ กุ ศ ล ก ร ร ม

ใครทำบาป คนนั้นก็เศร้าหมองเอง

ใครไม่ทำบาป คนนั้นก็บริสุทธิ์

ความบริสุทธิ์ และไม่บริสุทธิ์เป็นเรื่องเฉพาะตน

คนอื่นไม่สามารถไถ่บาป ชำระให้ผู้อื่นบริสุทธิ์ได้

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๐

ในสังสารวัฏอันหาเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย
ไม่ได้นี้ ยังมีเรื่องราวมากมายที่ลึกลับซับซ้อน มีฉากหลังที่คอย
บังคับบัญชาให้มวลมนุษยชาติทั้งหลายตกอยู่ในความประมาท
ให้มัวเมาในรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัสอันเป็นเหยื่อล่อของ
พญามาร ที่ร้อยรัดสรรพสัตว์ทั้งหลายไว้ ทำให้เขาเหล่านั้น
ต่างลืมนึกถึงเป้าหมายดั้งเดิม ที่เกิดมาเพื่อแสวงหาหนทางของ
พระนิพพาน เมื่อถูกความไม่รู้คืออวิชชาเข้าครอบงำ จึงไม่ได้
คิดถึงความเป็นจริงของชีวิตที่ว่า เราทุกๆ คนเกิดมาแล้วต้องตาย
สังขารร่างกายนี้ มีไว้เพื่อใช้สร้างบารมี เมื่อเวลาในโลกมนุษย์
หมดลง ต้องเคลื่อนย้ายไปสู่ภพใหม่ ยิ่งหากใครได้ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติธรรม กลั่นกาย วาจา ใจของตนให้สะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส
อยู่ตลอดเวลา ชีวิตของผู้นั้นจะปลอดภัย เพราะดำเนินอยู่บน
เส้นทางของผู้มีชีวิตอันประเสริฐ เป็นชีวิตที่มีคุณค่า และนำ
ยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่ง

พระลัมมालัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบทว่า

“อตุตตนาว กตํ ปาปํ อตุตตนา สงฺกิลิสุตติ

อตุตตนา อกตํ ปาปํ อตุตตนา วิสุชณฺติ

สุทฺธิ อสุทฺธิ ปจฺจตฺตํ นาณญเณ อญฺเณ วิโสธเย

ใครทำบาป คนนั้นก็เศร้าหมองเอง ใครไม่ทำบาป

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๑

**คนนั้นกับวิสุทธิ ความบริสุทธิ์ และไม่บริสุทธิ์เป็นเรื่องเฉพาะตน
คนอื่นไม่สามารถไถ่บาป ชำระให้ผู้อื่นบริสุทธิ์ได้”**

บาปอกุศล คือ สิ่งที่ทำให้จิตเศร้าหมอง ชุ่มมัว ทำให้ใจ
เสื่อมคุณภาพลง เป็นสิ่งที่ไม่ดี เมื่อทำลงไปแล้วก็มีทุกข์เป็นวิบาก
ใครไปทำชั่ว บาปก็กัดกร่อนใจของคนนั้นให้เสียคุณภาพ เศร้า
หมองชุ่มมัวเป็นปกติ ถ้าทำบาปมากก็ประสบความทุกข์มาก
ทำบาปน้อยความทุกข์ก็ลดน้อยลงตามลำดับ ในภพชาติอดีตที่
ผ่านมานั้น เราไม่อาจรู้ว่าได้สั่งสมบาปอกุศลอะไรไว้บ้าง หรือ
ภพชาตินี้เราอาจเคยประมาทพลาดพลั้งไปทำบาปอกุศล เกรง
ว่าผลของบาปนั้นจะติดตามมาทัน มาเป็นอุปสรรคขัดขวาง
ความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตของเรา ท่านผู้รู้จึงสอนให้หมั่นสั่งสม
บุญกุศลให้มากเข้าไว้ ให้บุญกุศลมาเจือจางบาปลงไป และก็
ตั้งใจมั่นว่า จะงดเว้นจากบาปอกุศลทุกอย่าง

งดเว้นจากบาป หมายความว่า การกระทำใดก็ตาม
ทั้งกาย วาจา ใจ ที่เป็นความชั่ว ทำให้ใจเศร้าหมอง ถ้าเราเคย
ทำอยู่ก็งดเสีย ที่ไม่เคยทำก็เว้นไม่ยอมทำโดยเด็ดขาด สิ่งที่ทำ
ไปแล้วมีทุกข์เป็นวิบากมีอยู่ด้วยกันมากมาย หลวงพ่อขอสรุป
ลงเหลือเพียง ๑๐ อย่าง ที่ท่านเรียกว่า อกุศลกรรมบถ ๑๐ ได้แก่
ปาณาติบาต การฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ฆ่าคน ยิ่งนกตกปลา รวมถึง

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๒

การทรมานเบียดเบียนสัตว์ อทินนาทาน การลักทรัพย์ ฉ้อโกง
จี ปล้น หรือฉ้อราษฎร์บังหลวง กาเมสุมิฉฉาจาร การประพฤติดิ
ผิดในกาม มุสาวาท พุดเท็จ หรือ พุดโกหก ทำหลักฐานเท็จให้
คนอื่นหลงเชื่อ ปิสุณวาจา พุดส่อเสียด คือยุยงให้เขาแตก
สามัคคีกัน ใส่ร้ายป้ายสีคนอื่นต่างๆ ที่เขาไม่ได้มีความผิดอะไร

ผรุสวาจา พุดคำหยาบคาย ล้มพับปลापะ พุดเพื่อเจ้า
เหลวไหล พุดโอ้อวด พุดเกินความเป็นจริง อภิขณา คิดโลภมาก
อยากได้ของคนอื่นในทางทุจริต เพ่งเล็งทรัพย์คนอื่นหวังเอามา
เป็นของตัวเอง พยาบาท คิดแก้แค้น คิดปองร้ายผู้อื่น และ
ประการสุดท้ายคือ มิจฉาทิฎฐิ คิดเห็นผิด เช่น เห็นว่าบุญบาป
ไม่มี เห็นว่าพ่อแม่ไม่มีพระคุณ ตายแล้วสูญ ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม
 เป็นต้น

บาปอกุศลทั้ง ๑๐ อย่างนี้ เป็นสิ่งที่เราต้องงดเว้น อย่า
ได้หลงไปทำกัน พระบรมศาสดาได้สอนไว้ว่า บุคคลไม่ควรดู
หมิ่นบาปว่ามีประมาณเล็กน้อย จักไม่มาถึง หมอน้ำยังเต็มด้วย
หยาดน้ำที่ตกลงทีละหยาดได้ ฉันทิ คนพาลเมื่อสั่งสมบาปแม้ที
ละน้อย ย่อมเต็มด้วยบาปได้ ฉันทิ หรือแม้เมื่อเคยทำบาป
อกุศลใดไว้ พระพุทธองค์ทรงสอนว่า อย่าไปยินดีหรือทำความ
พอใจในบาปนั้น เพราะการสั่งสมบาปนำทุกข์มาให้อย่างเดียว

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๓

นักปราชญ์บัณฑิตในกาลก่อน นอกจากจะไม่ทำบาปแล้ว
ท่านยังรังเกียจบาปอกุศลอีกด้วย พยายามที่จะทำตนเองให้เป็น
ผู้มีความบริสุทธิ์กาย วาจา ใจอยู่เสมอ มีเรื่องเล่าว่า *มีนาย
พรานนกคนหนึ่ง จับนกกระทามาเป็นนกต่อ โดยนำมาเลี้ยงไว้ที่
บ้าน เมื่อถึงเวลา นายพรานนกจะนำนกกระทาตัวนี้ไปปล่อยไว้ในป่า
ให้ส่งเสียงร้องเรียกหาเพื่อนนกด้วยกัน นกกระทาตัวอื่น
ได้ยินเสียงร้องของเพื่อน ก็พากันมาติดกับดักที่นายพรานดักไว้

นกกระทาคิดว่า “หมู่ญาติของเรามากมายพากัน
ฉิบหายเพราะอาศัยเราผู้เดียว บาปคงจะติดตามเราไปข้ามภพ
ข้ามชาติเป็นแน่” วันต่อมา เมื่อนายพรานนำนกไปปล่อยไว้ในป่า
เพื่อเป็นนกต่อตามปกติ นกกระทาก็ไม่ยอมร้อง แต่ถ้าไม่ร้อง
นายพรานก็จะเอาแขนงไม้ไผ่ตีศีรษะ นกกระทาได้รับความเจ็บ
ปวด จึงจำเป็นต้องส่งเสียงร้อง ทำให้มีนกกระทาอีกมากมาย
ต้องมาตายด้วยน้ำมือของนายพราน เพราะอาศัยเสียงของ
นกกระทาตัวนั้น

นกกระทาคิดว่า “แม้เราไม่มีเจตนาให้นกเหล่านี้ตาย
แต่กรรมนี้อาจจะตกถึงตัวเราลักวันหนึ่ง เพราะถ้าเราไม่ร้อง
นกเหล่านี้ก็ไม่มาต่อเมื่อเราร้องจึงมาบาปจะมีแก่เราหรือไม่หนอ”

*มก. ติตติธราดก เล่ม ๕๔ หน้า ๕๐๖

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๔

ตั้งแต่นั้นมา นกกระทาคิดหาวิธีเพื่อถามนักปราชญ์ผู้จะมาแก้ข้อข้องใจของตัว

มีอยู่วันหนึ่ง พรานนกถือกรงนกกระทาไปวางไว้ใกล้อาศรมของท่านฤๅษี นกกระทาเห็นเป็นโอกาสดี จึงเปล่งเสียงเป็นภาษามนุษย์ เล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้พระฤๅษีฟัง และถามถึงผลแห่งบาปที่จะบังเกิดขึ้นกับตนว่า จะเป็นเช่นไร พระฤๅษีผู้มีตบะกล้าได้ตอบนกกระทาว่า “ดูก่อนปักษี ถ้าใจของท่านไม่น้อยไปเพื่อกรรมอันเป็นบาป บาปย่อมไม่แปดเปื้อนท่านผู้บริสุทธิ์ ผู้ไม่ชวนชวายกระทำความปกรรม”

นกกระทาได้ฟังดังนั้น ก็ยังไม่มั่นใจ ได้กล่าวต่อไปว่า “นกกระทาหลายตัวพากันมาด้วยคิดว่าญาติของเขาถูกจับ นายพรานนกกะทำความกรรม คือ ปาณาติบาต เพราะอาศัยข้าพเจ้า ใจของข้าพเจ้ารังเกียจในบาปกรรม ไม่เคยยินดีในบาปนั้นเลย” พระฤๅษีให้กำลังใจว่า “ถ้าใจของท่านไม่ได้คิดประทุษร้าย ไม่น้อมไปในบาป กรรมที่นายพรานอาศัยท่านกระทำแล้ว ย่อมไม่สามารถมาถูกต้องท่านได้ บาปกรรมย่อมไม่แปดเปื้อนท่านผู้บริสุทธิ์อย่างแน่นอน ขอให้ท่านสบายใจเถิด” นกกระทาฟังคำตอบเป็นที่น่าพอใจเช่นนั้น ก็หมดความสงสัย แต่เพราะไม่ยากให้สัตว์อื่นต้องมาตายเพราะตน จึงไม่ยอมร้องอีกต่อไป ทำให้

จดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๕

นายพรานฆ่าเป็นอาหาร เมื่อนกนั้นตายไปแล้ว ได้ไปบังเกิดในสวรรค์

เราจะเห็นว่า นักปราชญ์บัณฑิตในสมัยก่อน รังเกียจบาปกรรมแม้เพียงเล็กน้อย ท่านไม่ดูเบา เพราะไม่ปรารถนาให้เกิดเป็นวิบากกรรมติดตามตัวไปข้ามภพข้ามชาติ พวกเราทุกคนอย่าได้ดูเบากัน ต้องงดเว้นจากบาปทุกอย่างให้ได้ งด คือ บาบอกุศลใดที่เคยทำก็หยุดเสีย เว้น คือ บาบอกุศลอันใดที่ยังไม่เคยทำเราก็อย่าไปทำมัน

การทำชั่วเหมือนการเดินตามกระแสน้ำพัดไป เดินไปได้ง่าย ทุกคนพร้อมที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ไปตามกระแสกิเลสอยู่แล้ว ถ้าไม่ควบคุมให้ดี ย่อมตกเป็นทาสของกิเลส กระทำสิ่งต่างๆ ตามอำนาจของตัณหา คือ ความทะยานอยาก เช่นนั้นแล้ว ย่อมจะประสบทุกข์ในบั้นปลายอย่างแน่นอน

ส่วนการทำดีเหมือนการเดินทวนกระแสน้ำ เดินลำบาก ต้องใช้ความอดทน ใช้ความมุมานะพยายาม ต้องระมัดระวังไม่ให้ลื่นล้ม การทำความดีเปรียบเหมือนการทวนกระแสน้ำ ทวนกระแสกิเลสในตัว ไม่ไปทำสิ่งต่างๆ ตามอำเภอใจ คำนี้ถึงความถูกต้องดังามเป็นที่ตั้ง ไม่ยอมเป็นทาสของกิเลส ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ต้องใช้ความสุ่มรอบคอบ ใช้ความอดทนความ

งดเว้นจากอกุศลกรรม

๑๓๖

พยายามสูง แต่เราจะประสบสุขในบั้นปลาย มีสุขเป็นกำไร ดังนั้นพวกเราทุกคนนอกจากจะต้องพยายามงดเว้นบาป เพื่อป้องกันใจของเราไม่ให้ไหลเลื่อนไปในทางต่ำแล้ว จะต้องหมั่นยกใจของเราให้สูงขึ้น ด้วยการชวนขวายเป็นบุญกุศลอยู่เป็นประจำอย่าได้ขาด และหมั่นนั่งธรรมะ เพื่อเพิ่มเติมความบริสุทธิ์ให้กับใจทุกวัน เราจะได้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวกัน ทุกๆ คน

